

Rom 1, 6

6: Blant dem er også dere kalt til Jesus Kristus.

I brevet sitt vender nå apostelen seg til en flokk hedningekristne som han ikke kjenner personlig. Han har allerede fortalt at hans apostelembete omfattet alle hedninger, som jo også inkluderer disse i Rom. Men nå går han nærmere inn på deres åndelige tilstand, som var ennå en bakgrunn for at han skrev til dem, nemlig at de allerede var kalt av Jesus Kristus, eller ordrett Jesu Kristi kalte. De hadde dermed allerede dette felles med apostelen. Men apostlenes kall var tosidig: Først at de skulle gjøre alle folk til disipler, eller virke "troens lydighet" hos dem. For det andre at de skulle lære dem å holde alt det Herren hadde befalt dem ([Mat 28: 19-20](#)). De som han skrev til i Rom behøvde altså i alle fall det sistnevnte, og denne aposteltjenesten vil han nå oppfylle i dette brevet.

Vi bør ta lærdom av denne innledningen hans. Her har vi en apostel som hadde fått kall til å forkynne for "hver skapning under himmelen". Likevel forteller han dem den konkrete årsaken til at han nå vender seg mot dette nye stedet. Av dette lærer vi at ingen må trenge seg inn på mennesker med Guds ord, uten å kunne vise til at det har sin bakgrunn i at Gud har sendt eller kalt dem til det. (Dette taler Luther mye om i sine skrifter). Etter denne innledningen følger nå selve hilsenen:

Rom 1, 7

7: Til alle Guds elskede, kalte og hellige som er i Rom: Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus.

Etter at han har avsluttet den rike innskuddsetningen i v. 2-6, fullfører apostelen her den egentlige overskriften og hilsenen i brevet: Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel - til alle Guds elskede, kalte og hellige som er i Rom: Nåde være med dere ... osv.

Er det ikke en herlig måte apostelen omtaler de kristne på, i sine brever? Med disse ordene betegner han deres evighetsposisjon: "Guds elskede, kalte og hellige"! Dette taler ikke bare om Guds allmene kjærlighet, den han elsket verden med slik at han gav sin Sønn den enbårne. Det skildrer en spesiell kjærlighet, som overfor barn og fortrolige venner. Den vesentlige betegnelsen her er Guds elskede. Ordene som følger etterpå skildrer hvem disse elskede er, og hvorfor de er spesielt elsket. At de er kalte og hellige vil si at de er kalt til å være hellige, eller ved Guds kall utvalgt (sv: avsøndrade) fra andre mennesker til å være hans egne, være folket i hans nye pakt ([Jes 48: 12](#)). Alle slike er hellige for Gud. Hva ligger det i alt dette? Hvordan skal dette oppfattes? Det må vi nå se nærmere på. For denne ordlyden kan ellers stå i temmelig sterk kontrast til hva vi kjenner og erfarer hos oss selv.

Ordet hellige betegner slike som er utskilt til tjeneste for Gud, "helliget i Kristus Jesus". Dette er selve hovedsaken hos alt Guds folk, uten unntak. Vi vet ikke noe som helst om Guds rike, utover det vi finner i Skriften. Og hele Skriften vitner om at betegnelsen hellig er gitt enhver som er forenet med Kristus, eller "er i Kristus". Når det gjelder det gode og det onde i hvert enkelt menneske, så finnes der nok et uendelig mangfold av grader. Men det vil likevel alltid være to store hovedkategorier mennesker, med bakgrunn i de to maktene som kjemper om sjelene: Kristus og Bileam. Det er

"kvinnens sæd" og "ormens sæd". Det finnes ingen "mellomklasse" av mennesker. Ethvert menneske er enten Guds barn, eller djevelens barn, sier Johannes (**1Joh 3: 10**).

Videre sier han, når det gjelder ham selv og andre Guds barn: "Vi vet vi er av Gud. Men hele verden ligger i det onde" (**1Joh 5: 19**). Disse som apostelen nå skriver til, er altså "hellige brødre som har fått del i et himmelsk kall" (**Heb 3: 1**). I vårt brev taltaler han dem også med disse ordene: "dere som var syndens tjenere, er nå av hjertet blitt lydige mot den læreform dere er overgitt til" (**Rom 6: 17**). De hadde fått "syndenes forlatelse og arvedel blant dem som er helliget ved troen på Jesus" (**Apg 26: 18**). Alle de som har opplevd dette og er blitt "forenet med ham" (**Rom 6: 5**), Kristus, er altså hellige innfor Gud, og elsket av ham. Og det har utelukkende sin grunn i at de er ikledd Kristus, han som selv sa: "jeg helliger meg for dem" (**Joh 17: 19**). Det grunner seg ikke på noen hellighet som er i oss, eller er virket i oss, men på selve kallet til Kristus, til å tre inn i det han har fullbragt, som en som er innsatt som arving til en fremmed, stor arv.

Derfor bruker heller ikke apostelen betegnelsen at de er "gjort" hellige, men "alle Guds elskede, kalte og hellige". For selv om du av Guds nåde er en helliggjort kristen, så vil du - så sant du ikke er blitt blendet av egenrettferdigheten bedrag, alltid se at det fremdeles finnes mye synd og urenheter i deg. Derfor høres alltid sukket over disse ting, fra en hellig, kjempende ånd i deg. Nei, ikke engang de største helgener var hellige og syndfrie i seg selv. Luther sier i denne forbindelse: "Dette at jeg tror på en hellig, kristen kirke, er like så mye en trosartikkel som de andre." "En kristen er også skjult for seg selv, slik at han ikke ser sin hellighet. Det er stadig bare vanhellighet og synd han ser hos seg selv. Kort sagt: vår hellighet er i himmelen - i Kristus"*. I Skriften kalles alle troende for hellige, og de er hellige og velbehagelige innfor Guds øyne - utelukkende fordi Kristus er hellig og velbehagelig for Gud, og ved at de er ikledd Kristus. Alt dette bare fordi Kristi blod gjelder, og er en fullkommen forsoning innfor Guds øyne i himmelen. Alle som i tro har tvettet seg i Kristi blod, er dermed fullkommen hellige innfor Gud.

[* Luthers forord til Johannes Åpenbaring.]

Derfor sa Kristus, henvendt til sine svake disipler: "Den som er badet ... han er jo helt ren" (**Joh 13, 10**). I himmelen er det bare Kristi blod som har verdi, - Gud være evig lovet! I himmelen betyr hans blod vår fullkomne renselse. I himmelen regnes vi derfor som fullkommen rene. I Guds øyne er vi hellige - men bare i hans elskede Sønn. I våre øyne er vi bare urene og vanhellige, fordi vi bare ser det som er i oss. Vi ser ikke det Kristus har gjort og er for oss. Men nå bør vi da sannelig la Guds dom råde, slik Peter fikk høre av den himmelske røsten: "Det som Gud har rensset, skal ikke du kalle urent" (**Apg 10: 15**). Dette var også åpenbart David da han kunne si: "Bevar min sjel, for jeg er from" (**Sal 86: 2**).

De som ved troen er i Kristus Jesus, har Den Hellige Ånd i sine hjerter. Og Ånden arbeider på å hellige hele vår ånd, sjel og legeme. Men dette verk vil aldri oppnås fullkomment mens vi lever her i tiden. Det heter da også at da "har dere helliggjørelse (ikke hellighet) som frukt, og til slutt evig liv" (**Rom 6: 22**). Likeså heter det "For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget" - det står ikke som er blitt hellige - (**Heb 10: 14**). Det som gjelder som hellig innfor Gud, det er bare en fullkommen hellighet, nemlig Kristi egen! Og i denne mening er alle troende like hellige, og kalles alle for hellige, slik apostelen bruker det her: "alle Guds elskede, kalte og hellige som er i Rom". Alle er de utvalgt av verden (**Joh 15: 19**) og helliget Gud (**Joh 17: 19**), og alle like rettferdiggjort i Kristi blod (**Rom 3: 23-24**), selv om de enkelte troendes helliggjørelse ikke er kommet like langt. Noen er i så

henseende barn, andre er unge, mens somme er blitt fedre i Kristus. Noen svake i troen, andre sterkere. Noen mer våkne Guds barn, andre mindre våkne. Men i Kristus er de alle like rettferdige og hellige.

På denne bakgrunn har vi nå forstått hva (hvem) det er som har gjort dem til Guds elskede, hans venner, og kjære barn. Det er altså ikke noen fullkommenhet eller dyd hos dem selv som virker dette. Nei, apostelen sier: "Han har benådet oss i den elskede" (sv. **Ef 1: 6**). Vi kan også se Ef 1: 4 hvor apostelen sier at "Gud har utvalgt oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn". Guds kjærlighet til oss har sin bakgrunn i hans kjærlighet til Jesus Kristus, Faderens elskede. Og de som han ser i Kristus, er alle sammen for Kristi skyld, kjære og elsket av Gud, selv om de av naturen er vredens barn og ennå fulle av mye vondt. Dette forhold skildrer også Skriften ved å tale om Guds "øyesten" (**Sak 2: 12**), "de du (Gud) elsker" (**Sal 108: 7**), "I sin kjærlighet og sin store mildhet gjenløste han dem" (Jes 63: 9), "Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne" (**Åp 7: 17**), osv.

Alle slike uttrykk vitner om Guds spesielle kjærlighet og ømhet overfor sine barn. Og den reduseres altså ikke ved at de faller. Men denne Guds kjærlighet gir seg også andre utslag, slik det skildres f. eks. i **Åp 3: 19**: "Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg". Og apostelen sier: "Det er for tukstens skyld dere tåler lidelser. Gud handler med dere som med sønner" (**Heb 12: 7**). På denne måten hater nok Gud sine barns synder, og straffer disse. Men barnet selv er hele tiden like kjært for ham, akkurat som den kjærlighet en jordisk far har til sitt barn er like stor, også når han tukter det fordi det var ulydig. På denne bakgrunn forstår vi apostelens ord: Guds elskede, kalte og hellige. Måtte nå også vårt hjerte virkelig få gripe disse herlige ordene!

Så skal vi se nærmere på hans konkrete ønske for dem. Apostelen sier:

Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus. Dette er den hilsen apostelen vanligvis bruker i brevene sine. Disse to ordene, nåde og fred rommer da også hele det kristne livet med all dets salighet. Vi har tidligere sett på hva vi finner i ordet nåde: Først all den uforskyldte barmhjertighet Guds hjerte er fullt av, som virker all denne vennskap og kjærlighet til dem som er i Kristus, og som er så ubegripelig for oss. For det andre bærer det i seg alt det gode som Gud også virker i de troendes hjerter når han gir dem Den Hellige Ånd, som opplyser deres forstand og helliger deres sinn og gjerninger. Fra nådens kilde flyter alt som virker liv og gudfryktighet, den nåde som kaller og gjenføder, som helliggjør, styrker og befester i troen. Apostelen oppsummerer en hel rekke skjønne Åndens frukter: "Kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet" (**Gal 5: 22**). Alt dette får vi gjennom dette ordet nåde.

Fred var det neste i apostelens ønske for dem. Ordet fred har en betydning som går på et begrenset "indre" område. Men også en betydning som står for et mer omfattende område. Ser vi på det begrensede, konkrete området som gjelder vårt forhold til Gud, betyr det først og fremst at fiendskapet er opphevet, at forlikelsen er skjedd. For det andre at dette er åpenbart for hjertet vårt, så vi har samvittighetens fred i sjelen, og et fortrolig forhold til Gud. Dette er den fred som har nærmest sammenheng med nåde, som apostelen også taler om i **Rom 5: 1** hvor han sier: "Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus." Slik utlegger også Luther disse to ordene, nåde og fred, i apostelens hilsen, når han sier: "I disse to korte ordene finner vi hele det kristne livet. Nåden: syndenes forlatelse. Freden: en glad og frimodig samvittighet."

Men i sin mer omfattende betydning av freden har vi også all den hjertelige trygghet og lykke som følger med dette gode forholdet til Gud. Derfor, sier apostelen, roser vi oss ikke bare av håp om Guds herlighet, med bakgrunn i nåden, men vi roser oss også av våre trengsler, for vi vet at når det gjelder oss som er frelst, så må til og med trengselen tjene til alt mulig godt. Ja, han sier til slutt, "vi roser oss også av Gud" (Rom 5) - vi roser oss av Gud selv, over at nå er han vår Far, og da må vi nødvendigvis ha alt godt, for "er Gud for oss, hvem er da imot oss?" (Rom 8: 31). Tenk, Gud, "han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?" (Rom 8: 32).

Alt dette ligger i ordet fred. Og tenk: Når så Gud har gjort det nådeverket i et menneske at han har åpnet dets åndelige sanser, slik at det ser hva det vil si at himmelens og jordens Herre er dets venn, - og det på en slik måte at intet av all den synd som ennå bor i dette mennesket på noen som helst måte kan rokke ved dette forholdet! - da må det jo bli en stor og salig fred. Når jeg så i tillegg får øynene opplatt for den sannhet at ikke et hår kan falle av mitt hode, uten at vår himmelske, kjærlige Far vil det, at det ikke finnes noe vondt hvor han ikke kan hjelpe, så snart det behager ham, og at han nå ikke kan la noe som helst vondt ramme meg - uten at det er noe som er helt nødvendig for meg -! Jovisst gir dette en stor og salig fred.

Men denne freden heter med rette "fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus", slik apostelen uttrykker det her. Dette skal vi forstå slik at freden ikke bare er en gave som Gud gir oss. Det betyr også at Gud selv, hans vennskap og hans makt, er selve freden. Legg vel merke til dette! Han sier ikke: fred fra verden, for Kristus sier tvertimot: "i verden har dere trengsel", og: "verden hater dere", osv. Han sier heller ikke: fred fra kjødet, for "kjødet begjærer imot Ånden". Han sier ikke: fred fra djevelen, for "djevelen er steget ned til dere i stor vrede" sier Johannes (Åp 12: 12). Han sier heller ikke: fred på grunn av gode livsvilkår, fred fra gode venner, fred på grunn av et godt rykte, god helse osv. Nei, fordi alt dette gir en ustadig fred. Men han sier: "fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus".

Det vil si at han ønsker oss en guddommelig og himmelsk fred, slik Kristus også uttrykker det: "Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere" (Joh 14: 27). Den fred verden gir, består i at det onde som vi opplever i legemet, eller omkring oss, og som uroer oss, blir tatt bort. Likesom når en fiende har inntatt en by, da er der ufred, men fred igjen når fienden er borte. Slik er der også ufred når fattigdom eller sykdom tynger deg. Men når problemene er borte, da har du på nytt fred. Likeså når onde tungar angriper deg med løgn og baksnakkelse, da har du ufred. Men når baktalelsen opphører, da har du igjen fred. Slik svinger verdens fred.

Men Guds fred består i at selv om alt dette utvortes vonde ennå driver på og anfekter deg, så har du fremdeles fred i hjertet. Bare fordi Gud er din venn, at Gud er allmektig, at han hører dine bønner, teller dine tårer og kan når han vil, på et øyeblikk stille stormen, og på nytt gi deg hvile. Guds fred består i at selv mens ditt kjød ennå er fullt av synd, og djevelen anfekter med sine anklager mot din samvittighet, så vet du fremdeles at Kristus med sin rettferdighet og nåde veier mye mer enn alt dette, og er din sterke forsvarer hos Faderen. Guds fred består i at selv om alt vondt i verden kan plage deg, enten det er sykdom, fattigdom, baktalelse osv., så vet du likevel at Gud og hans vennskap er tusen ganger større enn alt dette, og at han snart skal komme og hente deg fra denne jammerdal til seg i himmelen. Der skal du i all evighet være fri fra alt vondt, være trygg og salig med Gud og de hellige.

Dette er Guds fred. Men denne freden kommer fra nåden i hjertet. Derfor kan den øke og minke. Men hele vår kristendom beror på nåden og freden i hjertet. Da forstår vi hvor stor betydning det har, ikke bare å ønske hverandre nåde og fred, men også flittig å ta vare på dette. Og det middel som kan forøke nåden og freden, hører vi om i **2Pet 1: 2**: "Nåde og fred bli dere til del i rikt mål gjennom kunnskapen om Gud og Jesus, vår Herre." Jo mer vi kjenner Gud og vår Herre Jesus Kristus, desto mer nåde og fred får vi i hjertet. Måtte derfor hver kristen flittig la disse skattene tilføres hjertet! Ja, måtte Gud selv i sin nåde la dette skje!

Det som nå følger i v. **8-15** er en strøm av det som ligger apostelen mest på hjertet. Det viser oss hva det vil si å være "brennende i ånden". Det kan være et speil for enhver kristen, i særdeleshet for sjelesørgere.